

DET RINGER, DET RINGER

Anna Holmström Degerman

Hegas

DET RINGER, DET RINGER

av Anna Holmström Degerman

Illustrerad av Tobias Johansson

Hegas

KAPITEL 1

– Det ringer, det ringer, skynda dig att svara!
sjunger mormor.

Hon sjunger alltid den sången när hon hör en telefonsignal. ”Säg vem kan det vara?” fortsätter texten.

Isa vet vem det är som ringer. Ella har ringt många gånger den senaste tiden. Isa trycker bort samtalet. Mormor ser på henne men säger ingenting. Det är skönt att hon är sådan. Hon låter bli att fråga om hon ser att man inte vill prata.

Isa kan inte förlåta Ella och vill inte höra hennes röst. Det är skönt att komma bort och vara med mormor i stugan några veckor. Förut var Isa där ofta, men nu är det längesen sist. Mormor pysslar med jordgubbar och glass. Det märks att hon är glad över att få ta hand om Isa.

Det känns som om tiden stått stilla i huset.

Möblerna är samma som vanligt, och nästan ingenting annat är ändrat heller.

– Sjung den där låten igen, ber Isa.

Mormor skrattar och sjunger lydigt.

– Det ringer, det ringer, skynda dig att svara! Säg vem kan det vara?

Isa spelar in henne på mobilen och ändrar ringsignalen. Vad förvånad mormor ska bli nästa gång det ringer!

– Sången är från den tiden när man inte kunde se vem som ringde. Det är lite tråkigt att man kan det nu. Det blir ingen överraskning.

Mormor ställer fram en stor skål med jordgubbar. Det smakar underbart. Sommar och sött och långa, lata dagar. Isa började fantisera om ett dopp i sjön redan när hon satt i den kvava bussen från stan. För att inte tala om den sista biten i mormors lilla bil.

– Hjortronen borde snart vara mogna, säger mormor mellan tuggorna.

Isa grimaserar lite vid minnet av hjortronplockning. Det brukar krylla av mygg och broms ute på myrarna. Svettigt är det också. Det bästa brukar vara ett dopp i sjön när hinkarna är fulla.

– Finns bryggan kvar? undrar hon.

– Om den finns! Den nya familjen har gjort så fint vid badplatsen. Med hopptorn och allt.

Det låter härligt och Isa längtar efter lata dagar på bryggan. Då kan hon stå ut med lite mygg på myren. Hon ser på mormor och sen på det svartvita fotografiet bakom henne. Om Isa inte hade vetat att det var mormors mamma hade hon lätt kunnat tro att det var mormor själv på bilden. Isas blick fastnar på den stora silvermedaljongen som hänger runt kvinnans hals.

Trots att hon vet att mormor inte tycker om att prata om det vill hon fråga.

– Minns du mycket av henne?

Mormor följer hennes blick och suckar.

– Hon bar alltid den där medaljongen. Hon hade fått den av min far. Inuti stod deras namn. Sonja och Stig.

Isa ryser. Hon kan inte föreställa sig hur hemskt det måste kännas om ens mamma försvann. Hennes egen mamma kan vara både jobbig och tjatig, men hon finns alltid där. Och pappa också såklart. Även om han jobbar mycket utomlands så vet hon att han finns där för henne. Det är bara att ringa ett samtal.

– Jag undrar vad som hände, mumlar hon med blicken på fotot.

Det är en fin bild. Sonja är väldigt vacker och ser lycklig ut.

– Lilla Isa, vad jag har undrat över detta genom åren. Särskilt när det nyss hade hänt. Men jag vande mig helt enkelt vid tanken på att hon hade lämnat oss. Hur svårt det än var att förstå.

Mormor rynkar pannan och Isa vet att även om mormor vant sig vid tanken så finns det en vrede inom henne. Hon har aldrig sagt det och det behövs inte. Mormors ilska mot sin försvunna mor är lätt att förstå.

– Nu pratar vi om något trevligare. Det där är glömt sen länge, säger mormor och ruskar på sig som om hon ville skaka bort något.

Isa skulle vilja fråga mer, men hon vill inte göra mormor ledsen. Istället börjar hon plocka ihop skålarna som de ätit ur.

– Nej du, lilla hjärtat! Det där tar jag hand om. Nu när jag äntligen fått en chans att skämma bort dig får du allt låta mig göra det.

Mormor reser sig och bär bort disken. Isa kastar en sista blick på Sonja och plötsligt ryser hon. Hon

tycker att en skugga drar över ansiktet på fotografiet, som om det glada uttrycket plötsligt ändrades.

– Vad vill du göra idag? undrar mormor där hon skramlar vid diskbänken.

Isa funderar. Bada i sjön eller läsa i hängmattan eller kanske bara skrota omkring på gården.

Tankarna avbryts av mobilsignalen.

”Det ringer, det ringer, skynda dig att svara!”

Mormor vänder sig förbluffat om vid ljudet av sin egen röst. Isa börjar skratta och mormor faller genast in i skrattet och börjar sjunga med.

Den här gången trycker inte Isa bort samtalet. Det är tack och lov inte Ella utan mamma, som bara vill kolla att resan gått bra.

– Och mormors telefon ligger väl som vanligt i en låda nånstans, säger mamma.

Hennes röst är förebrående men mest på skoj. Hon vet att mormor inte gillar sin mobiltelefon och att den fasta telefonen i stugan är urkopplad sen många år.

– Det är bra att du är där, Isa. Då får jag i alla fall något livstecken innan hösten.

– Mamma hälsar! ropar Isa till mormor som hunnit ut på gården.

– Hälsa tillbaka och säg att hon tar ledigt och kommer hit ett tag. Och att det känns väldigt bra att ha en fungerande mobil härute ifall det skulle hända något.

Mamma fnyser i luren och Isa ler för sig själv. De är så lika varandra, mamma och mormor. Mamma har alltid klagat på att mormor var en hönsamma när hon växte upp, men hon är precis likadan själv.

Isa lägger på luren och reser sig för att gå ut men avbryts av ett sms. Ella. Kan hon aldrig ge sig? Isa känner sig sviken och arg. Så arg som man bara kan bli på sin bästa vän. Hon har vägrat att prata med Ella i flera veckor. Ända sen den där kvällen.

Med en suck knappar hon in ett sms.

”Jag vill inte prata med dig.”

Svaret kommer snabbt.

”Ok. Men snälla hör av dig när du vill det.

Förlåt igen.”

Isa ser tyst på svaret. Det sticker till i hjärtat. Jäkla Ella.

KAPITEL 2

– Det ser väldigt mörkt ut där borta på himlen, säger bibliotekarien på Bokbussen.

Bokbussen är en sommartradition hos mormor. Precis lika självklar som jordgubbar och hjortron.

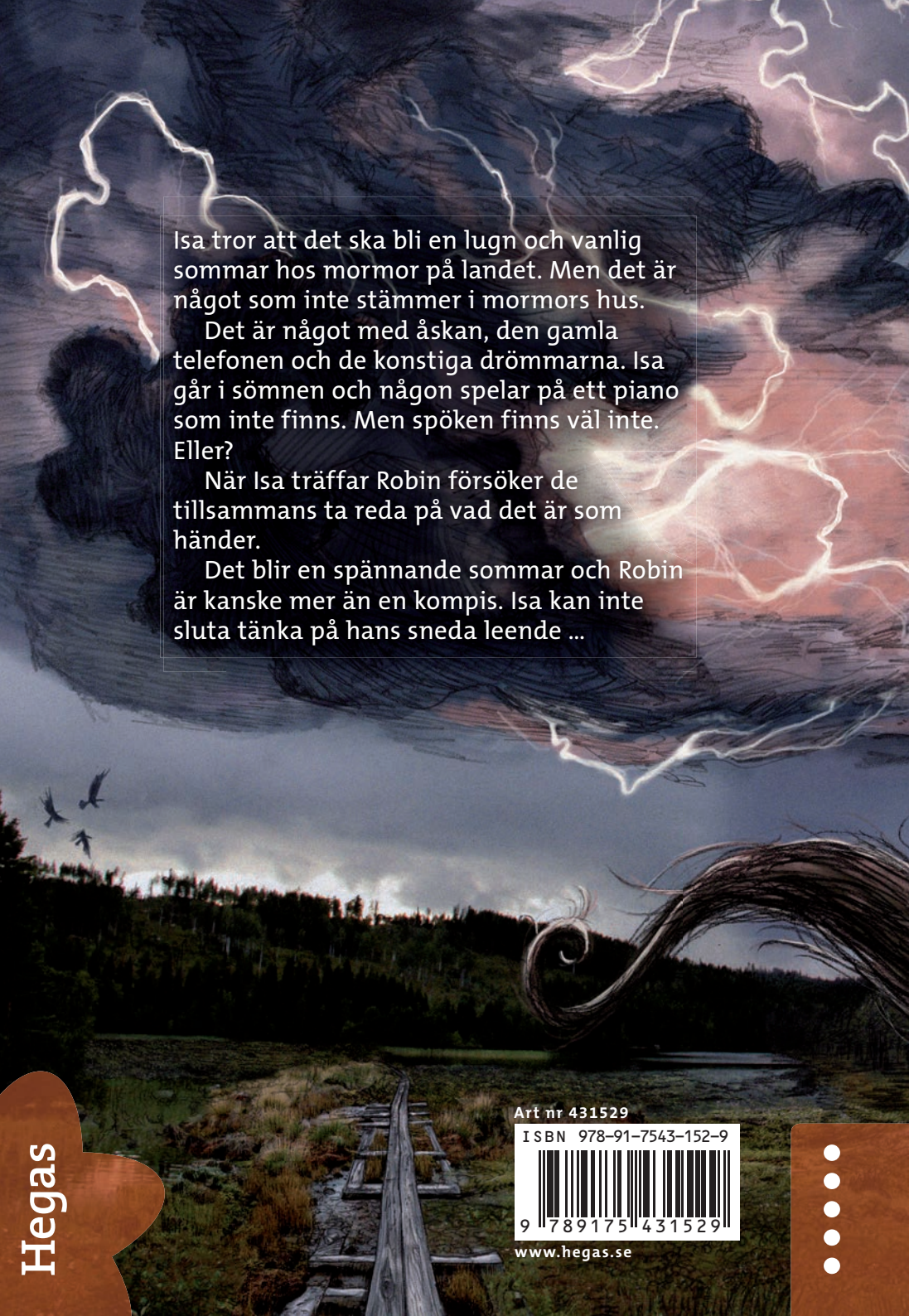
Mormor nickar där hon står och väljer bland böckerna. Isa har redan valt några böcker och väntar på att bibliotekarien ska pricka av dem.

– Det blir nog åska innan kvällen, svarar mormor.

– Tur att ni har något att läsa, säger bibliotekarien.

Isa gillar böcker som känns ”på riktigt”. Spöken, drakar och vampyrer är inte hennes grej. Ella har försökt få henne att läsa både Twilight och Harry Potter men det går inte. Hon måste kunna tro att det är sant för att gilla det hon läser.

– Det är bäst att ni tar kassar. Regnet är på väg, säger bokbuss-chauffören och ler mot Isa.

Isa tror att det ska bli en lugn och vanlig sommar hos mormor på landet. Men det är något som inte stämmer i mormors hus.

Det är något med åskan, den gamla telefonen och de konstiga drömmarna. Isa går i sömnen och någon spelar på ett piano som inte finns. Men spöken finns väl inte. Eller?

När Isa träffar Robin försöker de tillsammans ta reda på vad det är som händer.

Det blir en spännande sommar och Robin är kanske mer än en kompis. Isa kan inte sluta tänka på hans sneda leende ...

Hegas

Art nr 431529

ISBN 978-91-7543-152-9

9 789175 431529

www.hegas.se

